

MI, AKIKNEK KÖNNYŰ GYEREKKORUNK VOLT,

most az ajtóval piszmogunk,
mint a megalázottak.
Otthon vagytok, nem figyeltek minket.
Ezért piszmogunk vele.

Befelé nyílik, és mi kifelé toljuk.
Eltéveszthetetlen, és mi eltévesztjük.
Nem először.
Nem is tizenkettedjére.

Mondjuk, hogy épp tizenharmadjára.

És ekkor motyogunk valamit,
amitől a gyomrunk összeszorul,
mert velünk eddig soha, de
soha nem beszélt így senki.

És elejtünk egy gondolatot,
vagy inkább ijedten lökjük el,
mint fogadott kiskutyát,
ha kezünkbe harap.

És gyanakodva nézzük.

Nem úgy, ahogyan a plafont
néztük régen, mit mesél a penész,
ötlet és szomorúság nélkül,
hanem gyanakodva nézzük.

És felfűtjük a nyaralót,
és eltűnünk egy hétre.

De úgy eltűnünk, hogy az
varázslatszámba megy.

És állunk a sárban, mint egy léc.

Elképzéljük, hogy figyeltek,
hogy felfigyeltek, és a hívott
számon előfizető nem kapcsolható.
Eldobott gondolat a sárban.

Hogy autókönvojjal indultok értünk,
erős szívveréssel, néma villogással.
Nézzük a gumicsizmánk orrát.
Mondjuk, hogy kaján mosollyal.

Mondjuk, hogy épp ideje volt.